

Helena Záchová - životopis

Paní Helena Záchová, rozená Suchánková se narodila roku 1953 do národnostně smíšené rodiny. Maminka byla původem Němka, bydlela v Libině, která byla rozdělena na německou a českou část. Její rodina žila v německé části asi sto let. Tatínek byl železničář a pracoval také jako průvodčí autobusu v Troubelicích. Rodiče se vzali v roce 1938 a maminka dostala sňatkem československé občanství. V oblasti bylo mnoho smíšených manželství a před válkou spolu Češi a Němci žili v míru. Když začala válka, vztahy mezi Čechy a Němci se vyostřily a docházelo k vzájemným konfliktům.

V roce 1939 se narodil její bratr Petr. Během války byla maminka nucena přijmout zpět německé občanství pod hrozbou ztráty zaměstnání, zatčení tatínka a deportace do koncentračního tábora, odebrání syna a poslání na převýchovu.

Když došlo po válce k odsunu německého obyvatelstva, musela její babička a sestra babičky odejít do Německa. Maminka díky manželství s Čechem mohla zůstat v Libině, museli si ale znovu odkupovat veškerý nábytek a vybavení, který jim byl zabaven.

Tatínek vstoupil v roce 1946 do KSČ, zřejmě proto, aby mohl pomáhat své rodině a dalším lidem při odsunu. Mnoho lidí mu pak děkovalo za to, že si u něj nechávali své dokumenty, které jim pak vracel.

Maminka se snažila získat zpět československé občanství, což se jí podařilo až po mnoha letech psaní zoufalých dopisů na různé úřady. Tatínek mezitím psal negativní články o Němcích do novin, aby pomohl mamince. Maminka se celou dobu těšila, že jednou z Libiny odejdou, protože kvůli jejímu původu se na ni lidé dívali skrz prsty a bála se tam už žít.

Babička paní Záchové bydlela ve Fuldě v západním Německu. Poprvé za ní jeli na návštěvu, když paní Heleně byly čtyři roky, a potom ji navštěvovali každé dva roky. Když jí bylo šestnáct, babička se přestěhovala k nim do Libiny, protože její sestra zemřela.

Politické rozdíly mezi Německem a Československem paní Záchová v té době nevnímala, dospělí to před ní neřešili. Vždy pro ně platilo, že rodina je na prvním místě. O emigraci rodiče neuvažovali, také kvůli jejímu zdravotnímu stavu. Byla dlouho očekávané dítě, které málem zemřelo po porodu a později ještě dostalo dětskou obrnu.

V létě roku 1968 byla na táboře a měla skládat skautský slib. Na táboře se dozvěděli, že vojska Varšavské smlouvy vtrhla do Československa. Skautské odznaky už kvůli invazi nepřišly.

Po invazi se museli přizpůsobit nové realitě. Ruština se stala povinnou, což změnilo její plány ohledně maturity, protože chtěla maturovat z francouzštiny.

Seznámila se se svým budoucím manželem, který pracoval u vojáků v Brně, a kterého si vzala roku 1973. Mají spolu 2 děti narozené v lednu 1977 a 1978. O Vánocích 1980 před jejich narozeninami dostali služební byt v Ivančicích. S manželem se ale ještě ten rok rozvedli a ona zůstala na děti sama a hledala jesle, školku a práci. Musela se odstěhovat z velkého bytu v Ivančicích, protože to byl byt služební.

Později našla práci u vojáků na zahraniční fakultě VAAZ, kde pracovala dvanáct let. Po nějaké době se situace zlepšila, dostala menší byt a pracovala jako vedoucí třiceti řidičů. Organizovala jim cesty do zahraničí, což ji těšilo. Vedla také divadelní kroužek. Po reorganizaci na pracovišti se seznámila se svým druhým manželem. Čekala třetí dítě . Po smrti maminky se přestěhovali do Šumperka, kde brzy zemřel i její otec.

Se dvěma pubertáky doma a malou dcerou Aničkou, která chodila do školky, jezdila každý pátek do Olomouce na pedagogickou fakultu, aby dokončila studium na vysoké škole a promovala ve čtyřiceti šesti letech. Nakonec dostala nabídku učit němčinu na gymnáziu v Šumperku, kde si roku 1997 splnila svůj sen stát se učitelkou.

Celý život byla aktivní a i po odchodu do důchodu v roce 2015 a smrti manžela se stále věnuje mnoha různým aktivitám. Spolupracovala s německou školou, organizovala zájezdy pro důchodce a převzala pěvecký sbor Andante Šumperk, který vedla posledních pět let. Užívá si svých sedmi vnoučat a toho, že může dělat to, co ji baví.